

Birbirine zıt iki sıfat: İman ve küfür

Kâzım Bey: “Mesnevî_i Nûriye’de (s. 76) geçen, ‘İ’lem Eyyühel-Aziz! Kâfirlerin, Müslümanlara ve ehl-i Kur’ân’a düşman olmaları küfrün iktizasındandır. Çünkü küfür imana zıddır. Maahaza Kur’ân, kâfirleri ve âba ve ecdâdlarını idam-ı ebedî ile mahkûm etmiştir’ cümlesi ile başlayan paragraf ile hemen ardından gelen ve kâfirlerin medeniyeti ile Mü’minlerin medeniyeti arasında mukayese yapan paragrafı açıklar mısınız?”

Üstad Bedüzzaman Hazretleri, bahsettiğiniz paragraflarda küfür sıfatı ile iman sıfatını ele alıyor ve bu sıfatlarla bütünleşmiş insanların davranışlarını masaya yatırıyor. Küfür, imana zıttır. İman da küfre zıttır. Çünkü küfür, hakkı inkârcılıktır. İman da hakkı özünden doğrulamaktır.

Küfür sıfatı bir insana girdiği zaman sadece inkârcılıkla bırakmıyor. O insana türlü türlü olumsuz davranışlar da kazandırıyor. İnsanı insanlık sıfatını bitirinceye kadar olumsuz biçimde yönlendiriyor. Ahlâkını, huylarını, alışkanlıklarını, görgüsünü, kültürünü, örfünü, duyarlılıklarını, zevklerini, davranışlarını olumsuz yönde etkiliyor. İnsanda olumlu ne varsa alıp götürüyor. Buna en yakın ve en çarpıcı örnek, geçtiğimiz yüzyılda dünya ile hemen her olumlu konuda ters düşen komünist blok olmuştur. Orada insanın fert olarak değeri yoktur. İnsana ait hiçbir değer, inancın, dinin, dinî duyguların kıymeti yoktur. İnsanlar komünist ideolojinin köleleridirler.

Kâfirler, Müslümanlara küfür sıfatları nedeniyle düşmandırlar. Kur’ân inkârcıları en şiddetli azapla müjdeliyor. Ebedî Cehennem! Müslümanlar inkârcıları sevemezler. Çünkü inkârcıların dostlukları yalandır, muhabbetleri düşmanlıktır. Onlardan medet beklenilmez. Onlara karşı Allah’ı dost edinmeli ve Allah’ı kendimize Vekil tayin etmeliyiz.

İnkârcıların medeniyeti ile mü’minlerin medeniyeti arasında büyük uçurumlar vardır: İnkârcıların medeniyeti aslında medeniyet değil, medeniyet elbisesini giymiş korkunç

bir vahşettir. Dışı parlıyor, içi yakıyor. Dışı süstür, içi pistir. Sûreti uğursuz, özü ve huyu aksi ve çarpık bir şeytandandır.

Mü'minlerin medeniyeti ise içi nur, dışı rahmet; içi muhabbet, dışı uhuvvet ve kardeşlik; sûreti yardımlaşma, özü ve ahlâkı şefkat ve merhamet olan tatlı bir melektir. Buna bin dört yüz yıllık İslâm Medeniyeti şahittir. Savaş zamanlarında bile kâfirlerin çoluk çocuğuna, kadınına, kızına, yaşlısına, esirine, eli silâhsız vatandaşına dokunulmamıştır. Bir tane olumsuz örneği yoktur! Barış zamanlarında da, düşmanca değil, insanca davranan kâfire dostluk ve insanlık eli uzatılmıştır. Fakat "Su uyur, düşman uyumaz" sözünde anlatıldığı gibi, onlara karşı hep teyakkuz halinde olunmuştur.

Mü'min imanının ve birlik inancının gereği olarak kâinata kardeşlik beşiği nazarıyla bakıyor. Gerçekten de bütün mahlûkatı, bilhassa insanları, bilhassa Müslümanları birbirine bağlayan ip kardeşliktir, uhuvvettir. Çünkü iman, bütün mü'minleri bir babanın şefkat kanadı altında yaşayan kardeşler gibi kardeş yapıyor.

Küfür ve inkârcılık, tam bir soğukluktur, tam bir bürudettir, tam bir ayrılıktır, doğaya tam bir aykırılıktır. Kardeşleri bile kardeşlikten çıkarır. Birer menfaat unsuru yapar. Bütün varlıklara ecnebilik tohumu eker. Her şeye ecnebi ve yabancı gözüyle baktırır. Her şeyi her şeye düşman yapar. Kendi içlerinde görünen kardeşlik bile geçicidir ve sınırlıdır. Ezelî ve ebedî ayrılıktan başka bir getirisi yoktur.

Kâfirlerin medeniyetinde görünen parlaklıklar, iyi yönler, yüksek sanayî ve yüksek teknolojiye gelince... Bunlar tamamen İslâm medeniyetinin, Kur'ân'ın irşadının ve semavi dinlerin iktibasıyla, katkısıyla, yol açısıyla, teşvik etmesiyle, yansımasıyla ve etkilemesiyle gerçekleşmiştir. Esefle ifade edelim ki, Müslümanlar son üç dört yüz yıldan beri dinin 'çalışma' çağrısını bırakmışlar, Kur'ân'ı sadece hatim indirmek için okur hâle gelmişler, uhuvveti ve kardeşliği bırakmışlar, birliği ve beraberliği bırakmışlar, çalışmayı ve gayreti bırakmışlar. Bütün bunlara karşılık, geri kalmışlıkla tokat yiyorlar.

Oysa bundan bin sene önce Müslüman matematikçiler, Müslüman tabipler, Müslüman fizikçiler, Müslüman kimyacılar, Müslüman uzay bilimciler, Müslüman coğrafyacılara, Müslüman tarihçiler yeryüzünü bir bilim atölyesine çevirmişlerdi. Avrupa'yı ve dünyayı bilime doğru, teknolojiye ve sanayiye doğru, aklın gereği olan yeni buluşlara doğru adeta sürüklemişler ve yönlendirmişlerdi. Nitekim söz gelişi yüzyıllar boyunca Latince'ye ve kendi dillerine çevirip ders kitabı olarak okuttukları İbn-i Sînâ'nın el-Kânûn Fi't-Tıp adlı eserini, Ebû Bekir Zekeriya Râzî'nin Kitabü't-Tıp adlı eserini, ünlü matematikçi Harezmi'nin Hisâbü'l-Cebr ve'l-Mukâbele adlı eserini,

Câbir bin Hayyân'ı, Sâbit bin Kurrâ'yı, İbn-i Heysem'i, Bîrûnî'yi--biz unutsak bile—Avrupa henüz unutmadı!